

[Erik B. Smith]

uden for regeringen, og det forstod jeg da også at fru Hanne Severinsen ikke var uenig i og derfor kom med nogle økonomiske betragtninger.

Jeg vil gerne sige om hvidbogen, at den f.eks. tager familiedelen, som jo ikke er kommet til udbetaling, med, men tager man kartoffelkuren med omlægningen af finansieringen af ejerbolig, som gør det utrolig vanskeligt for almindelige unge familier at få et parcelhus, synes jeg dog, det kunne have været ganske interessant, om der havde været nogle betragtninger om det. Det er dog i dag en kendsgerning, at en sådan omlægning har fundet sted.

Jeg synes også, at det havde været rimeligt at nævne bloktilskudsomlægningen, som gør det dobbelt så dyrt for kommunerne at oprette daginstitutioner. Hvilken betydning får det? Det får masser af betydning, ingen tvivl om det.

Jeg havde faktisk også helst set, at man havde undersøgt bistandsklienterne med børn, selvfølgelig først og fremmest i perioden fra 1982 og frem til, at man lavede 9-måneders reglen om, så boligudgiften blev indregnet. Men det er da muligt, at vi i den fattigdomsundersøgelse, som socialministeren har bestilt i Socialforskningsinstituttet, får belyst disse problemer.

Jeg tror, det er ganske vigtigt, og jeg vil være noget bedrøvet, hvis der tegner sig et billede af, at det går jo så utrolig godt for hele børnefamilien Danmark – hvis man kan sige det på den måde; man måler socialpolitikken, også børnepolitikken, på de vilkår, man giver de allerdårligst stillede i vores samfund.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Fru Birgith Mogensen kom til at sige, at hun ville ønske, at der ville komme en tid, hvor forældre igen prioriterede deres børn højere, end det er tilfældet i dag. Sådant en bemærkning vil jeg gerne herfra tage afstand fra.

Det er da klart, at der er nogle forældre, der på grund af meget vanskelige omstændigheder – økonomiske, sociale, uddannelsesmæssige, bolig-mæssige – ikke har tid til og kræfter til at tage sig så meget af deres børn, som de sikkert gerne selv ville. Men det er

også sikkert, at vi i dag ser mange, mange unge enlige fædre og mødre, mange, mange unge familier, der tager sig mere af deres børn, end man har oplevet før. Jeg er fuld af beundring for mange af de familier, hvor begge forældrene har udearbejde, hårdt udearbejde, hvor børnene går i børneinstitutioner, og hvor forældrene får overskud til at se fjernsyn sammen med deres børn og læse bøger for deres børn og tale med deres børn og behandle deres børn som fuldkommen ligestillede mennesker, som de tager lige så alvorligt, som de tager deres voksne venner og bekendte.

Derfor synes jeg ikke, at vi skal lade det stå uimodsagt, at man skal prioritere børn højere, end man gør i dag. Det skal samfundet gøre. Men de enkelte forældre gør gennemsnitligt mere, end man kunne forvente med de vilkår, de i øvrigt har at gøre det under.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil begynde med at takke socialministeren for en god og grundig redegørelse. Jeg synes, der både er mange gode og rigtige analyser og også fremadrettede visioner. Jeg synes også, det er rigtigt, at børnepolitikken sættes ind i en større sammenhæng, det gælder både boligpolitik, trafikpolitik, arbejds-markedspolitik og andre delpolitikker.

Vi kan ikke drøfte børnenes situation uden at sætte børnepolitikken ind i sammenhæng med familiepolitikken, og dér er der ét grundsynspunkt, som er væsentligt for mig at understrege, nemlig ægteskabets betydning. For mig er der ikke tvivl om, at ægteskabet gennem århundreder har skabt trygge opvækstvilkår for børnene. Når den socialdemokratiske ordfører, fru Jytte Andersen, siger, at vi skal gå fra ægteskabspolitik til familieskabspolitik, hører jeg det som en svækkelse af ægteskabet og de goder, den tryghed, som ægteskabet har givet børnene. Det er jo tankevækkende, at gennem de sidste 15 år, hvor skilsmissetallet har været drastisk stigende, har også antallet af rodløse børn været stigende ligesom antallet af børn anbragt uden for hjemmet.

Jeg er udmærket klar over, at der er ægteskaber, som udvikler sig sådan, at en skilsmisse er det mindste onde; dér må vi gøre, hvad vi kan for at hjælpe i den situation.